

fang end den fordel, som det ville være for importørerne, at importvarer var fritaget for afgift. Hertil kommer yderligere, at dansk-producerede varer ikke er helt fritaget for dobbeltbeskatning. Man tillader sig at henvise til lovforslagets § 16, stk. 3, hvorefter en række salgsfremmende foranstaltninger og andre driftsudgifter, som danske virksomheder afholder, *ikke* kan medregnes til den indgående afgift.

Det er rådets opfattelse, at omfanget af de i § 16, stk. 3, omfattede varer og tjenesteydelser, der er til belastning for danske producenter og ikke kan medregnes til den indgående afgift, er langt større end den lille ulempe, det kan være for importvarer, at afgiften forfalder ved indførslen, selv om varerne købes på kredit.

Til de enkelte paragraffer i lovforslaget skal man bemærke følgende:

Ad § 2.

Det understreges, at de administrative fordele ved merværdiafgiften i høj grad knytter sig til, at afgiften er altomfattende, for så vidt angår varer, og at en række tjenesteydelser er omfattet, for at produktionsvirksomheder kan frigøres for indgående afgift på disse ydelser, og endelig at alle erhvervsvirksomheder, der ikke falder ind under bestemmelsen i § 5, er registreret.

Det bemærkes, at udlejning af erhvervslokaler ikke er omfattet af afgiftspligten. Dette betyder, at erhvervsvirksomheder, der helt eller delvis drives i lejede lokaler, ikke får adgang til at fratække den afgift, der indirekte påføres, medmindre frivillig registrering tillades. Rådet lægger vægt på, at det i bemærkningerne til § 6 netop er nævnt, at frivillig registrering af udlejnings-ejendomme kan finde sted.

Ad § 4.

Det bemærkes, at nystartede virksomheder først efter bygningernes opførelse og maskinernes installering indleder omsætning af varer, men at sådanne virksomheder allerede fra det tidspunkt, hvor byggeriet påbegyndes, vil have behov for registrering for at kunne frigøres for indgående afgift. Rådet er efter forhandling med finansministeriet indforstået med, at dette kan lade sig gøre efter § 4.

Ad § 6.

En række brancheforeninger gør opmærksom på, at foreninger bl. a. kan have til formål at foretage fælles reklame- og salgsfremstød for branchen. Det vil være af betydning, at sådanne foreninger frivilligt kan registreres for dette formål. Rådet er efter forhandling med finansministeriet indforstået med, at dette kan lade sig gøre efter § 6.

Ad § 7 og § 12, stk. 5.

Bestemmelsen om, at de i § 7, stk. 2 d, og § 12, stk. 5, omtalte rabatter skal medregnes i den afgiftspligtige værdi (omsætning), har ingen fiskal betydning, da en øget indbetaling fra den ene virksomhed giver tilsvarende lavere indbetaling fra andre. Men bestemmelsen kan give anledning til unødigt administrativt besvær, ikke mindst i virksomheder, der benytter sig af automatiserede faktureringsystemer, og hvor det vil være det simpleste at lade alle fakturaer udskrive med tillæg af afgift af slutbeløbet. (Det er ikke ualmindeligt, at en kasserabat er fratrukket, selv om den er betinget af betalingsvilkår, som endnu ikke er opfyldt). Det foreslås derfor, at de nævnte bestemmelser udgår.

Ad § 7, stk. 2 e.

Afbetalingstillæg, finansieringstillæg, rentetillæg o. lign. medregnes efter § 7, stk. 2 e, i den afgiftspligtige værdi. Disse tillæg er imidlertid rent finansielle transaktioner, der bør sammenlignes med banklån o. lign., som ikke er omfattet af afgiftspligten. Det foreslås derfor, at § 7, stk. 2 e, udgår.

Ad § 11.

Betydningen af valgfrihed ved opgørelse af den afgiftspligtige omsætning efter enten fakturerings- eller betalingsmetoden understreges. Faktureringsmetoden vil formentlig blive foretrukket af mange virksomheder, fordi den synes lettere at administrere, mens andre virksomheder, der yder lang kredit, vil foretrække betalingsmetoden af likviditetsmæssige grunde.

Ad § 13, stk. 2.

Den klare forskel, der ellers er mellem betalingsmetoden og faktureringsmetoden, bry-